

видання
Об'єднання лемків

2005 весна № 2(49) Рік XIV

"Ту мене мати породила,
солодким молоком кормила,
Ватра
ту хочу жити умирати,
де жили мій отець і мати"
(О. Павлович)

ISSN 1232-2776

З Воскресінням Христовим!

Христос Воскрес !

*Хай Світлий Празник Христового Воскресення
принесе всім Вам, приятелям нашої Лемківщини,
нашого славного Народу,
співтворцям й широкому загалу читачів часопису "Ватра",
всім лемківським організаціям,
дорогим русинам-лемкам всіх Країн
та всьому християнському світу Східніх Церков,
Божої Благодаті, щирої молитви Христос Воскрес
Веселімся всі!*

Об'єднання лемків у Польщі
Редакція "Ватри" Головна Управа

Великдень

*Великий день, Великий день:
Так дзвонить дзвін – дзелень-дзелень,
Бо стало чудо всіх чудес –
Христос воскрес, Христос воскрес!*

*Усі ми щиро звеселімся,
Христу Спасителю вклонімся,
Співаймо радісних пісень,
Бо нині є Великий день.*

*Який прекрасний нині день:
Так дзвонить дзвін – дзелень-дзелень,
Звістив він радість нам з небес –
Христос воскрес, Христос воскрес!*

*Земля прибралася вже в квіти,
То як усім нам не радіти?
Так дзвонять дзвони – дзелень-дзелень,
У нас сьогодні Великдень.*

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Степанія Желінська
с. Лапшин, Тернопільщина
із збірки "Барви осені"

Спростування родоводу Никифора - Єпіфанія Дровняка

Sygn. akt..... I.Ns. 62.6/03

24. marca 2004 r.

Postanowienie

Sąd Rejonowy w Jaśle

Wydział I Cywilny

(...) postanawia:

I. sprostować akt zgonu Nikifora Krynickiego sporządzony w Urzędzie Stanu Cywilnego w Dębowcu w dniu 10. października 1968 r. za nr 59, w ten sposób, że:

- w rubryce I. Dane dotyczące osoby zmarłej:

w punkcie 1, w miejsce nazwiska: „*Krynicki*” wpisać „*Drowniak*”

w punkcie 2, w miejsce imienia: „*Nikifor*” wpisać „*Epifaniusz*”

w punkcie 5, w miejsce daty urodzenia:

„*1 stycznia 1895 roku*” wpisać „*21 maja 1895 roku*”

- w rubryce IV. Dane dotyczące rodziców osoby zmarłej:

w punkcie 1, imię ojca, wykreślić imię „*Jan*”

w punkcie 1, w miejsce imienia matki: „*Ksenia*” wpisać „*Eudokia*”

w punkcie 2, wpisać nazwisko rodowe matki: „*Drowniak*”;

II. nie obciążać uczestników postępowania kosztami postępowania.

Sygn. akt I Ns. 626/03

Uzasadnienie postanowienia z dnia 24 marca 2004 r.

Wnioskodawca Zjednoczenie Łemków, Zarząd Główny z siedzibą w Bielance wniósł o sprostowanie aktu zgonu sporządzonego w Urzędzie Stanu Cywilnego w Dębowcu dla Nikifora Krynickiego zmarłego 10 października 1968 r. w Foluszu, w ten sposób, aby w miejsce: *Nikifor Krynicki syn Jana i Kseni z domu Krynicka, urodzony 01. stycznia 1895 r. w Krynicy* - wpisać: *Epifaniusz Drowniak syn Eudokii Drowniak córki Grzegorza i Tatiany z domu Krynicka, urodzony 21. maja 1895 r. w Krynicy*

Wnioskodawca wskazuje, że dane zawarte w powołanym akcie zgonu od samego początku były błędne, dlatego domaga się zastąpienia danych niezgodnych z prawdą danymi prawdziwymi. Na poparcie wniosku powołał materiał dowodowy i ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w Muszynie pod sygn. akt I Ns 29/02 w sprawie o unieważnienie aktu urodzenia Nikifora Krynickiego. Ponadto wnioskodawca dołączył odpis zupełny aktu urodzenia Epifaniusza Drowniaka sporządzony w Urzędzie Stanu Cywilnego w Krynicy - Zdroju za nr 35/1895.

Uczestnik Muzeum Okręgowe w Nowym Sączu nie ustosunkował się merytorycznie do żądania wniosku.

Na pierwszej rozprawie do postępowania wstąpił Prokurator Rejonowy w Jaśle, który nie tylko przychylił się do żądania wniosku, ale również wniósł o sprostowanie aktu zgonu Nikifora Krynickiego sporządzonego w U.S.C.

w Dębowcu 10. 10. 1968 r., w ten sposób; aby w miejsce „*Nikifor Krynicki syn Ksenii urodzony 01. 01. 1895 r.*” - wpisać: „*Epifaniusz Drowniak syn Eudokii Drowniak z.d. Drowniak urodzony 21. maja 1895 r.*” - (k. 29).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 21 maja 1895 r. w Krynicy urodził się Epifaniusz Drowniak. Matką jego była Eudokia Drowniak, zaś ojciec nie znany. Eudokia Drowniak była córką Grzegorza Drowniaka i Tatiany z domu Krynicka. W dniu 22 maja 1895 r. Epifaniusz Drowniak został ochrzczony w Parafii Greko-katolickiej w Krynicy i nadano mu imię „*Epifaniusz*”. Również w dniu 22 maja 1895 r. w Parafii Greko-katolickiej w Krynicy za numerem 35/1895 sporządzony został akt urodzenia Epifaniusza Drowniaka urodzonego 21 maja 1895 r. w Krynicy syna Eudokii Drowniak, córki Grzegorza i Tatiany z d. Krynicka.

(dowód: odpis zupełny aktu urodzenia Epifaniusza Drowniaka wydany przez U.S.C. w Krynicy - Zdrój z daty 22 maj 1895 r. za nr 35/1895 - k. 16, wyciąg z kopii ksiąg metrykalnych grekokatolickiej parafii Krynica przechowywanych w Archiwum Biskupstwa Grekokatolickiego w Przemyślu pod sygn. 7372, s. 174 - akta Sądu Rejonowego w Muszynie I Ns. 169/98 - k.6, akta Sądu Rejonowego w Muszynie I Ns. 29/02).

Ponadto w oparciu o ustalenia faktyczne i materiał dowodowy zgromadzony w sprawie I Ns 29/02 oraz I Ns 169/98 Sądu Rejonowego w Muszynie (akta w załączeniu) Sąd Rejonowy w Jaśle ustalił, że Epifaniusz Drowniak od dziecka powszechnie był nazywany „*Nikiforem*” i pod tym imieniem spędził całe swoje życie. Imieniem tym podpisywał swoje obrazy i obrazki oraz urządzano mu liczne wystawy malarskie (w kraju i za granicą), a także pisano o nim w publikacjach naukowych i w prasie. Po II wojnie światowej w 1947 r. w ramach „*Akcji Wisła*” Nikifor został jako Łemek dwukrotnie wysiedlony z Krynicy w okolice Szczecina, ale za każdym razem wracał do Krynicy. Z czasem Nikifor zdobył sławę malarza, znanego nie tylko w Polsce ale i za granicą Polski. Wówczas zainteresowały się nim lokalne władze. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krynicy w dniu 25 czerwca 1962 r. złożyło do Sądu Powiatowego w Nowym Sączu Wydział Zamiejscowy w Muszynie wniosek o ustalenie aktu urodzenia dla Nikifora, proponując na jego imię „*Nikifor*”, gdyż tak był powszechnie nazywany, na nazwisko „*Krynicki*”, gdyż tak był znany jako „*Nikifor*” z *Krynicy*, datę urodzenia „*01. stycznia 1895 r.*” ze względu że były Zarząd Gminy w Krynicy Wieś wydał mu raz zaświadczenie z przypuszczalną datą urodzenia w 1895 r., syna nieślubnego głuchoniemej „*Kseni*” o nieznanym danych personalnych. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krynicy podało, że w wyniku sprawdzenia wszystkich ksiąg urodzeń z parafii rzymskokatolickiej i greko-katolickiej w Krynicy, nie natrafiono na akt urodzenia chłopca o imieniu „*Nikifor*”, ani też o innym imieniu jako nieślubne dziecko „*Kseni*” i stąd wnioskowano, że nie był on ochrzczony, a tym samym nie sporządzono mu aktu urodzenia. W sprawie prowadzonej pod sygn. akt Ns 122/62 Sąd Powiatowy w Nowym Sączu Wydział Zamiejscowy w Muszynie postanowieniem z dnia 18. września 1962 r. ustalił akt urodzenia Nikifora

Krynickiego, a następnie na podstawie tego postanowienia Urząd Stanu Cywilnego w Krynicy sporządził akt urodzenia za nr 477/1962/1 dla Krynickiego Nikifora urodzonego 01. stycznia 1895 roku w Krynicy syna Jana i Kseni Krynickiej z domu Krynickiej. Na podstawie tego aktu urodzenia wydano Nikiforowi dokument tożsamości, paszport, a także sporządzono akt zgonu. (...)

W rzeczywistości jednak to Epifaniusz Drowniak zmarł w dniu 10. października 1968 r. w Foleszu, będąc kawalerem urodzonym 21. maja 1895 r. w Krynicy jako syn Eudokii Drowniak z domu Drowniak.

Postanowieniem z dnia 26. marca 2003 r. (sygn. akt Ns. 29/02) Sąd Rejonowy w Muszynie unieważnił akt urodzenia Nikifora Krynickiego sporządzony w Urzędzie Stanu Cywilnego w Krynicy za nr 477/1962/1 w dniu 18. października 1962 r. na podstawie postanowienia Sądu Powiatowego w Nowym Sączu Wydział Zamiejscowy w Muszynie z dnia 18. września 1962 r. sygn. akt Ns. 122/62. Postanowienie jest prawomocne.

Unieważnienie aktu urodzenia U.S.C. w Krynicy za nr 477/1962/1 nastąpiło w oparciu o przepis art. 30 pkt. 1 prawa o aktach stanu cywilnego, albowiem akt ten był niezgodny z prawdą (dowód: akta S.R. w Muszynie I Ns29/02 -k. 225-241).

Ustalony powyżej stan faktyczny nie był sporny, a nadto znajduje poparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w powołanych aktach Sądu Rejonowego w Muszynie.

Sąd zważył co następuje

W myśl przepisu art. 31 prawa o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 6.10.1986 r. Nr 36, poz. 180 ze zm.) akt stanu cywilnego podlega sprostowaniu w razie błędnego lub nieścisłego jego zredagowania.

Użycie przez ustawodawcę wyrazów „błędne” lub „nieścisłe” zredagowanie aktu stanu cywilnego oznacza, że pewien element treści aktu został wpisany niezgodnie z prawdą, ponieważ wiadomości dotyczące tego elementu, posiadane przez osoby uczestniczące w sporządzaniu aktu również przez kierownika urzędu stanu cywilnego, były wadliwe, nieprawdziwe.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Otóż część aktu zgonu sporządzonego 10.10.1968 r. w Urzędzie Stanu Cywilnego w Dębowcu za nr 59 od początku tj. w dacie jego sporządzenia była błędna (niezgodna z rzeczywistością).

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny, a w

szczególności treść aktu urodzenia sporządzonego za nr 35/1895 w księdze metrykalnej urodzeń prowadzonej w Parafii Greko-katolickiej w Krynicy oraz sporządzony następnie na tej podstawie w Urzędzie Stanu Cywilnego w Krynicy - Zdrój akt urodzenia z daty 22. maja 1895 r. za nr 35/1895, jak również skutki prawne wynikające z postanowienia Sądu Rejonowego w Muszynie z dnia 26 marca 2003r. (sygn. Ns 29/02), - stwierdzić należy, że niezgodnie z prawdą wpisano w akcie zgonu imię i nazwisko „Nikifor Krynicki”, datę urodzenia „01. stycznia 1895 roku” oraz imię matki zmarłego „Ksenia”. Z uwagi na unieważnienie aktu urodzenia U.S.C. w Krynicy Nr 477/1962/1, na podstawie którego do aktu zgonu wpisano także imię ojca „Jan”, koniecznym okazało się sprostowanie polegające na wykreśleniu imienia mężczyzny w ogóle nie istniejącej (nie ustalonego).

W takiej sytuacji sprostowaniu podlegają tylko te dane wpisane w akcie zgonu U.S.C. w Dębowcu Nr 59, które są błędne.

Mając powyższe na uwadze. Sąd postanowił sprostować sporządzony 10. października 1968 r. w U.S.C. w Dębowcu akt zgonu Nr 59 w ten sposób, że w miejsce nazwiska „Krynicki” wpisać „Drowniak”, w miejsce imienia „Nikifor” wpisać „Epifaniusz”, w miejsce daty urodzenia „01. stycznia 1895 roku” wpisać „21 maja 1895 r.”, w miejsce imienia matki „Ksenia” wpisać „Eudokia”, natomiast do rubryki nie zawierającej wpisu, a dotyczącej imienia rodzowego matki, wpisać „Drowniak”. Z pozycji imię ojca wykreśleniu ulega imię „Jan” - (pkt. I postanowienia). (...)

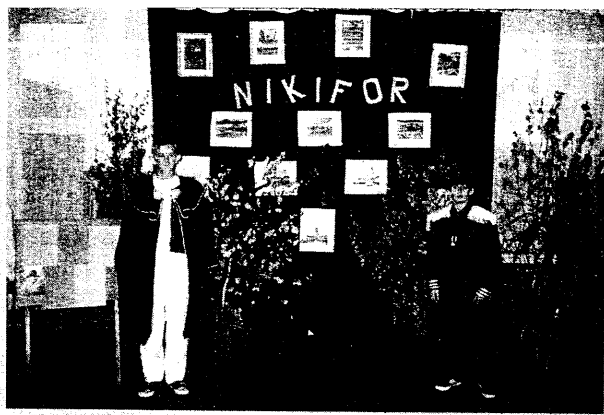
Никифор очима дітей з Мілковиць

В листопаді 2004 р. в Мілковицях у початковій школі проходила виставка, присвячена творчості нашого митця – Никифора. Була вона не тільки доказом його творчості, але й родила серед дітей зацікавлення походженням лемків.

Картини Никифора – Епіфанія Дровняка, завдяки своїй простоті, пригадують нам наші дитячі роки. Та вони в очах глядачів з Мілковиць, що бачили гори, красвиди, церкви, каплички, придорожни хрести – породжували інспірацію до шкільної творчості. Вистава вчила дітей пошани до себе, пошани до Никифора. Його важке життя було для них доказом, що можна досягти висот тільки тоді, коли людина вірить у свої можливості. Завдяки цьому, Никифор у їхніх очах був не кимось далеким, а кимось близьким, тим, хто так, як вони, часто не знаходив відповіді на життєві питання.

Так часто ми гордимся творчістю Никифора, забуваючи про його ціле життя – від народження до смерті. По правді мусимо сказати, що воно не було легким: Епіфаній Дровняк був у більшості відкинутим мешканцями Крилиці, насильно полонізований, урядово змінено йому прізвище. Тільки Бог був його другом. Це Він не забув про нього, даючи такий великий талант за таку велику віру.

Виставка була доповнена лемківським одягом

■ Учні початкової школи в Мілковицях під час виставки робіт Никифора.

від ансамблю "Кичера", тому стала едукативною програмою, яка почала будувати почуття взаємної толеранції й пошани. Вона зустрілася з дуже приємним відгуком серед вчителів, а передовсім директора мгр Мирослави Стахури та її заступника мгр Йоланти Міхалкевич. Добре, що сьогодні є так багато зрозуміння серед польського суспільства, яке бачить, що національне багатство – це не проблема, а промоція школи, гміни, регіону.

Берези з пожовклим листям, що стояли перед картинами, свідчили, що відходить вже час, який нас руйнував, а новий чекає перед дверима, щоб увійти. Учні мілковицької школи вже відчинили оці двері. Відчули біля себе свіже повітря надії через зацікавлення картинами Никифора, лемківським одягом, культурним зв'язком поляків і українців. Цей невеликий зростом лемко з Криниці, завдяки виставі, став товаришем у їхній школі і не був вже "kimś obcy".

Адам Вєвюрка

На Великоднім столі

Урядує кругла паска:

„Гет посунтєсь, коли ласка,

І заграйте мені марша,

Бо я, паска, є найстарша!”

Єст кобаса, яйця, крашанки,

Красні малювани писанки.

Порося печене стало на ноги:

„Уступайте всі з дороги!”

А ту хрін з бородою,

Готовиться вже до бою:

„Маю гички і корону,

Всіх напевно обороню”.

Аж нараз пришло кропило,

Покропило, насварило:

„Нехай буде мир сьогодні,

Бо то Свята Великодні!”

Записала Юлія Данч-Тима

XXXIII.

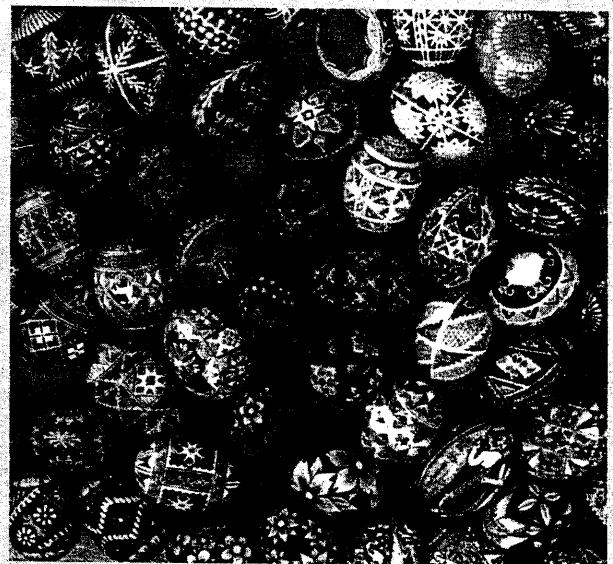
Загальнопольський конкурс писанок ім. Михайла Ковальського

В тим році на конкурс до Гожова прислано 227 писанок од 34 учасників, яки комісія в складі: др Мирослав Пецух (голова), Войцех Садовский, мгр Гражина Косткевич-Гурска, мгр Моніка Вільк і мгр Лідія Ковальська - оцінила і признала нагороди в категоріях і техніці виконання:

Драпанкова: Кристіян Татуль (Гожів) - I. нагорода, Анна Ромблевска (Мужиново) - II. нагор., Генрик Пелюшак (Чебіч к. Дрезденка) - III. нагор. Виріжніня: М. Венгжиняк (Пакошівка), Б. Сметана (Ярошівка), Р. Мікелькевич (Сквежина), Е. Крупа (Гожів), Я. Кафка (Сквежина), А. Кафка (Сквежина), М. Кавка (Сквежина) і П. Пелюшак (Чебіч).

Батіково-писанкова: Александра Харко (Новотки к. Ельблєонга) - I. нагор., Александра Швейковска (Беліца) - II. нагор., Александра Келєчава (Вроцлав) - III. нагор. Виріжніня: І. Будзинска (Ельблєонг), А. Долецка (Шпротава), Д. Вербовска (Перемишль) і А. Місіло (Пенєжно).

Батіково-шипількова: Зофія Мончак (Зелена Гора) - I. нагор., Анна Кунцік (Пшемків) - II. нагор., Григорій Кунцік (Пшемків) - III. нагор. Виріжніня: Р. Дуда (Глувице), Д. Фреске (Глінік), У. Сінковска (Пшемків), М. Д. Барна (Гожів), Я. Жак (Вольштин).

За використання традиційних мотивів в сучасній техніці нагороди отримали: Д. Косадко (Міжріччя), М. Грушук (Вроцлав) і П. Пелюшак (Чебіч).

Як штороку, так і в тим з писанок, присланих на конкурс, зроблено виставку, яка по латинських Великодніх святах буде експонована в Гожівським музею.

Мирослав Пецух

Za wcześniej to wszystko ujawniono

DLA GAZETY Ihor Hryniw - DEPUTOWANY NASZEJ UKRAINY,
JEDEN Z SZEFÓW KAMPANII WIKTORA JUSZCZENKI

W historii opisanej przez „*New York Timesa*” jest więcej prawdy niż nieprawdy, choć nie mogę się zgodzić ze wszystkim. Nie chcę się wypowiadać, czy taka rozmowność naszych służb specjalnych o kulisach rewolucji to ich gierka, czy się też może próbują wybielać.

Użycie siły było jednak realne. Bardzo wiele przyczyn spowodowało, że do niego nie doszło. Wsparcie służb specjalnych było tylko jedną z nich. Ja nie utrzymywałem żadnych kontaktów ze Służbą Bezpieczeństwa i nie chcę mówić o szczegółach.

Moim zdaniem fakty opisane przez „*New York Timesa*” nie powinny zostać ujawnione, a w każdym razie nie tak wcześnie. Popelniono błąd, ale cóż, stało się.

not. MAW

UKRAINA O KROK OD KRWI

Dlaczego ukraińskie służby specjalne, gdy 28. listopada groził Ukrainie rozlew krwi, poparły opozycję? Ich przywódcy są patriotami? Prowadzą własną grę? Chcą uratować stanowiska? Wybielają się w oczach świata i nowej władzy?

Generałowie Ihor Smeszko, szef Służby Bezpieczeństwa (SBU), Ołeksandr Hataka, szef wywiadu wojskowego GUR, oraz Witalij Romanczenko, szef kontrwywiadu. To oni kierowali operacją, dzięki której służbom specjalnym udało się przechwycić rozkaz wiceszefa MSW o użyciu broni przeciwko opozycji demonstrującej w Kijowie. Prawdopodobnie podsłuchali jego rozmowę telefoniczną.

Smeszko grał na dwa fronty.

Ale SBU nawiązała kontakt z przygotowującą się do jesiennych wyborów prezydenckich opozycją już latem zeszłego roku. Doszło wtedy do tajnego spotkania Ołeha Rybaczuka, jednego z najbliższych ludzi Wiktora Juszczenki, z gen. Smeszką, który mianował specjalnego łącznika ds. kontaktów z opozycją.

Smeszko wyraźnie nie chciał, żeby pełnię władzy nad Dnieprem uzyskał premier Wiktor Janukowycz, człowiek z dwoma wyrokami w młodości, protegowany klanu donieckiego, najbardziej agresywnej grupy finansowo-politycznej nad Dnieprem, mającej korzenie w półświatku, która całkowicie opanowała wschód Ukrainy i bezwzględnie parła do władzy w stolicy.

Smeszko jest kadrowym oficerem wywiadu. Był

rezydentem ukraińskich służb specjalnych w Waszyngtonie i Zurychu. Zna języki obce. Szefem SBU został w 2003 r., mniej więcej w tym samym czasie, gdy Ukraina zgodziła się wysłać swój kontyngent do Iraku, co sprawiło, że Waszyngton łaskawszym okiem spojrział na prezydenta Leonida Kucznię. Być może Smeszko ma także osobisty uraz do Janukowycza, który był pewien swego zwycięstwa w wyborach i jeszcze przed ich rozstrzygnięciem zachowywał się jak nowy prezydent. Janukowycz nie krył, że nie widzi miejsca dla Smeszki w swojej nowej ekipie. Ponoć szef SBU tydzień przed drugą turą wyborów na Ukrainie chciał nawet podać się do dymisji, ale odwiódł go od tego prezydent Kuczma, żeby opóźnić przyście do służb specjalnych nowych ludzi Janukowycza.

Przez kilka miesięcy Smeszko prowadził skomplikowaną grę. Przekazywał opozycji dokumenty i tajne plany obozu Janukowycza. Być może robił to nawet za cichą zgodą Kuczmy, który grał na dwa fronty, żeby niezależnie od wyniku wyborów zapewnić sobie bezpieczną przyszłość.

Gesty w stronę opozycji

Gdy po sfalszowanej II. turze wyborów na ulicach Kijowa były już setki tysięcy zwolenników opozycji, służby specjalne wysyłały jawne i zakamuflowane sygnały, że są neutralne i nie użyją siły przeciwko opozycji. 22 listopada prokuratura generalna wydała odezwę, że wszystkie organy państwa, w tym SBU, są przeciwko demonstracjom oraz mogą użyć siły. Smeszko zadzwonił do prokuratora, poprosił, żeby nie mieszano go do tej rozgrywki, i wydał kontroświadczenie, że SBU stoi na straży prawa, obywatele mają prawo realizować swoje wolności polityczne, zaś problemy należy załatwiać wyłącznie metodami pokojowymi. Politycy opozycji mogli powiedzieć, że część aparatu władzy przechodzi na ich stronę.

24. listopada Centralna Komisja Wyborcza ogłasza zwycięstwo Janukowycza. Opozycja nie chce tego przyjąć do wiadomości. Na stronie internetowej opozycyjnej „*Ukraińskiej Prawdy*” ukazuje się zapis rozmowy Jurija Lewińca ze sztabu Janukowycza z tajemniczym człowiekiem o imieniu Walery. - Mamy zły wynik. 48,37 dla opozycji i

47,64 dla nas. A przecież dogadaliśmy się, że będziemy mieć 3-3,5 proc. przewagi. Przygotowuję nową tabelę. Wyślę ci ją faksem - mówi Walery.

To nagranie - oprócz relacji obserwatorów - było jednym z pierwszych dowodów, że oskarżenia wysuwane przez opozycję o masowe fałszowanie wyborów przez obóz Janukowycza są prawdziwe. „*Ukraińska Prawda*” mogła dostać zapis tylko od specsłużb, które chciały zmanifestować, że nie popierają premiera.

Dramatyczna narada u Kuczmy

W pierwszym tygodniu protestów gen. Smeszko spotkał się potajemnie z przywódcą opozycji Wiktorem Juszczenką i faktycznie zadeklarował mu lojalność.

Панowie пуścили в непам'яць давнє уразу. Jeszcze niedawno Juszczenko oskarżał SBU, że to ona zatrula go dioksynami, co oszpeciło mu twarz i na miesiąc wyeliminowało z kampanii wyborczej. Po spotkaniu SBU wyznaczyła ośmiu oficerów specjalnej jednostki Alfa do ochrony Juszczenki i wysłała swoich ludzi do ochrony miasteczka namiotowego opozycji na Chreszczatyku, głównej ulicy Kijowa.

27. listopada, dzień po pierwszej rundzie „okrągłego stołu” z udziałem m.in. prezydenta Kwaśniewskiego, która zapoczątkowała dialog między obozem władzy a opozycją, prezydent Kuczma zwołał naradę w swojej rezydencji pod Kijowem.

Na naradzie oprócz Kuczmy i gen. Smeszki był szef MSW gen. Biłokoń i sam Janukowycz, który oskarżył Kuczme, że go zdradza. Zażądał, żeby prezydent podał datę jego inauguracji, ogłosił stan wyjątkowy i wydał rozkaz rozpędzenia protestów. - Jest pan bardzo dzielny, mówiąc do mnie w ten sposób. Ale może lepiej pokazałby pan tę odwagę na placu Niepodległości - miał powiedzieć Kuczma. A Smeszko powiedział wprost Janukowyczowi, że posłanie wojsk na protestujących jest bezsensowne. Być może to po tym spotkaniu zdesperowany Janukowycz podjął decyzję o użyciu siły wieczorem 28. listopada.

O szykowanym przez MSW szturmie na demonstrantów dzięki służbom specjalnym dowiedziało się wiele osób, w tym przywódcy opozycji i ambasada USA. „Tej nocy wszyscy dzwonili do wszystkich i nie sposób powiedzieć, co przeważało, że cofnięto wojska do koszar.” - pisze „New York Times”.

MARCIN WOJCIECHOWSKI

GAZETA WYBORCZA. ŚWIAT. WTOREK 18. 01. 2005

Русини чи українці

До 65-ліття Карпатської України

В часі великої мовної, підручничкової і національної боротьби, яка оце ведеться на нашому Підкарпатті між трьома напрямками, вороги нашого відродження пустилися шляхом епігонів і на спосіб червоних агітаторів і підлих хитрунів софізмами дурять наш бідний нарід. Не дивуємося їм, бо свідомі самі, що правди не мають за собою, стараються вони прикрито брехнею з'єднувати собі сторонників, тримаючись засади, що кожний середник, хоча б і найбільший злочин, - є добрий, якщо їм помагає до осягнення їхньої цілі. РУСИНИ ЧИ УКРАЇНЦІ?

В повному хаосі понять, який панує між нашим народом - і тверді руські і домашні прославлені неділянці закинули вулицю до каламутної води й хитро ловлять людей. Кажуть, що ми були русинами, тож маємо ними бути й далі, училися з руських книжок, тож маємо з них учитися і далі, русинами були наші великани: Духнович, Павлович, Добрянський, Кралицький, Попрадов і т. д. - тож русинами маємо бути й ми, а не якимись українцями. Закидають нам „українофільство” (хоч ми правдиві українці, а не українофіли!), добачують у нас впливи галицьких

емігрантів, бачучи між емігрантами і соціалістів, і комуністів, і безбожників - оскаржують нас, що ми всі соціалісти, комуністи й безбожники, українців малюють як рогатих чортів, що прийшли винищити наш нарід і на кінець кричать: дивися, русине, які чорти ті українці і чи ти хотів би мати з ними щось спільного? Ні, лиши їх, бо ти ніколи не був, не є й не будеш українцем, а до смерті останеш русином, бо русини були твої предки й руська мати тебе породила, а руська мати може лише русина породити, а не якогось рогатого українця. Гарна й хитра софізма, яка не одного може збаламутити.

Русини ми, чи українці? Безперечно, що ми русини! Так відповідь кожний національне свідомий чоловік на Підк. Русі, в Галичині, на Буковині й у Вел. Україні, якщо він не хоче бути підніжком і грязю чужого народу. Але тоді чому ми самі називаємо себе й дозволяємо, ба й домагаємося, щоб нас називали й uznawali українцями? Чи ми вже покинули назву „русин” і виреклися її? Ось, саме відповідь на це питання треба пояснити нашому народові, щоб, будучи русином-українцем, не дався обманути всяким лжерусинам з під прапора Фенцика чи „Неділі”.

Назви „русин” ми не вирікаємося й не покидаємо її. Нею називалися наші славні князі в Києві й у Галичині, й на Підкарпатті, нею називалися наші великі предки, нею називаємося і ми. Ця назва нам була і є дорога і свята. Але коли ми днесь на перше місце видвигаємо й завше підчеркуємо назву „українець-український”, то це робимо для того, щоб відрізнити себе від тих, що сталися зрадниками нашого народу й як вовки в овечій шкурі іменем „русини”, іменем руського народу, іменем ніби руської культури за малярські пенге, за польські золоті туманять і продають русина. Вкрали нашу назву „русини” й нею послуговуються в своїй юдиній роботі. Щоб отже відособнитися від тих справдішних яничарів і зрадників, ми перестаємо вживати стару нашу назву „русини”, а вживаємо нашу не много молодшу назву „українці”. І цього нашого поступовання ніхто не може нам брати за зле.

(...) Ми так само не перестаємо бути русинами, тієї назви не покидаємо, вона нам свята й тепер, але коли під цю назву підшилися всякі свідомі чи несвідомі шкідники, які ні нашої мови добре не знають, ні духом нашого народу не живуть, а тільки служать чужим інтересам, на знищення нашого народу, тоді ми мусимо видвигати другу нашу назву „українці”, щоб більше підчеркнути нашу нерозривну єдність із великим укр. народом і щоб ясніше зазначити, що ми нічого спільного не маємо з тими, що називаючи себе русинами, туманять і продають наш руський нарід.

Про це писати й це людям пояснювати треба саме сьогодні, коли по наших селах по наших „Просвітах” русофільські агітатори збирають підписи на „руські” учебники. Отже, українське свідоме громадянство, до роботи!. Борітеся - поборете!

о. Августин Волошин

“Християнський голос”
травень 2004 р. ч.10

Василь Шост (12.01.1931 – 19.03.2005)

Василь Шост народився в селі Злоцьке біля Мушини. В рідному селі закінчив 4 класи Української початкової школи. Літом 1942 р. wraz з групою лемківських дітей був висланий Українським допомоговим комітетом до села Завишень біля Сокаля. Ціле літо і осінь 1944 року ще як 13-літній хлопець був загнаний німцями копати окопи і протитанкові вали між селами Ізби і Білична.

В 1945 році з батьком Михайлом виїхали в Радянську Україну до Донецької області. Поїзд затримався під російським кордоном. Переселенці на власні очі побачили той "радянський рай", порослий бур'яном. Попросили керівника транспорту повернутися (був це добрий чоловік, українець з-під Львова), поїзд повернув і вони зупинилися біля Тернополя. 14-літньому Василеві і там не сподобалося. Долучився до польських репатріантів, що виїжджали до Польщі, з ними в великому страху вдалося йому переїхати советський кордон. З великими труднощами повертається до мами в рідне село Злоцьке.

Тільки повернувся, МО з Мушини постановило його знову депортувати до СРСР, але добра людина з того постерунку його остерегла, а селяни допомогли переїхати до села біля Бохні, де між знайомими переховувався. Через кілька місяців, довідавшись, що про нього міліціанти з Мушини не питаються, повернувся до Злоцького і восени змушений був працювати при відбудові знищеного німцями тунелю у Жегестові до 17 липня 1947 року - до дня виселення лемків з села Злоцьке.

Депортований з матір'ю Марією, сестрою Меланією і відчимом Петром Барною та природним братом Семеном Барною в село Лесьнув біля Зеленої Гори. Оскільки кількість депортованих акцією "Вісла" не могла перевищувати 10% мешканців, через місяць знову перевезли їх до Зеленої Гори, заладовали в поїзд і завезли до Кросна Оджанського в село Бжежніца. Там Василь працював у лісі при вирубі дерева в Лісництві Домб'є Любуске.

Літом 1948 р. виїхав до Вроцлава. Закінчив початкову школу, промислове училище, 3-літню механічну гімназію і 2-літній технікум, одержав атестат зрілості зі званням – технік-механік. Потім вступає до 2-літньої офіцерської школи МО в Слупську. Після її закінчення повертається і починає працювати інспектором Воввідської команди МО у Вроцлаві.

Як офіцер МО маючи більші можливості, ніж пересічний українець, а навіть ніж пересічний

мешканець, почав активно працювати для добра свого суспільства. У листопаді 1955 р. створено організацію "Культурно освітня комісія українського населення у Вроцлаві", головою якої стає Василь, а членами Петро Ганжа, Левко Галь, Михайло Трухан та інші. КОКУН одержує три державні етати і домівку з концертним залом на ринку міста і починає активно працювати. Створено Повітові правління КОКУН. В квітні 1956

■ Петро Шафран та Василь Шост на фоні учасників V З'їзду ОЛ.

р. створено КОКУН в Зеленій Горі. Були це підвалини для створення в червні 1956 р. УСКТ, перший з'їзд якого відбувся у Варшаві. Тоді Василя Шоста вибирають членом Президії Головної управи. Він дуже активно старається про повернення лемків з вигнання в рідні гори. Постановою Президії ГП УСКТ 16 грудня 1957 р. скреслено його, а також Левка Галя і Петра Ганжу з членів ГП УСКТ. В лютому вони організували у Вроцлаві т.з. з'їзд "добровольців" Червоної Армії. Це не сподобалося партійній владі та його зверхникам, тому усунено його з члена ПОРП, а в липні 1958 р. карно звільнено з праці в КВ МО з забороною працювати в місті Вроцлаві. Щоби не бути залежним

від політичної влади, утворив власне підприємство, в якому працював до виходу на пенсію.

В 1991 р. спільно з Л. Галем організують у Вроцлаві найбільш численний гурток ОЛ. Вони також рішучо протиставляються антиукраїнським діям - творенню політичного русинства за підтримкою проф. Р. П. Магочі, співпрацівника СБ Чехословаччини.

Після розв'язання власної фірми Василь повернувся до Криниць. В 1997 р. перед III З'їздом ОЛ разом з іншими активними діячами створили багаточисленний гурток ОЛ в Криниць, а Василя обрано головою.

Василь Шост - активний діяч УСКТ, ОУП і ОЛ. Від початку утворення Головного товариського суду ОЛ очолював цей суд. Був дописувачем "Нашого слова", старався поєднати поділених національно і релігійно лемківських суспільних діячів.

Відійшов у вічність великий лемко-українець, борець за рівні права українців з Лемківщини у Польщі, нагороджений Золотим хрестом заслуги в 2002 р.

Похоронено Василя на цвинтарі в Криниць над церквою. Похоронні Богослужби відправив місцевий греко-католицький парох і декан о. митрат Іван Піпка. В останній дорозі супроводжувало Покійного багато людей. Приїхали його вірні друзі з Варшави, Зеленої Гори, Вроцлава та інших місцевостей. Від ОЛ над могилою пращальні слова виголосили: Ш. Гладик, В. Шлянта і О. Маслей. Нехай криницька камениста земля буде Тобі, Василю, легкою, а пам'ять про Тебе залишиться у нас назавжди.

В і ч н я п а м ' я т ь !

Редакція "Вампи"

Головна управа ОЛ

Лемківській громаді в Криниці

З глибоким сумом Генеральне консульство в Кракові сприйняло звістку про смерть Василя Шоста – одного з провідних діячів Об'єднання Лемків в РП, реформатора УСКТ та організатора ОУП.

Уся багаторічна громадська діяльність пана Василя Шоста засвідчувала його палкий український патріотизм, глибоку небайдужість до української справи у Польщі. Його полум'яні слова, звернення та вчинки були відомі в Україні.

Ми переконані, що в мурі Української Незалежності, побудованому у 1991 році, є й міцна цеглина Василя Шоста.

Висловлюємо наші співчуття родині та близьким покійного.

В Криниці 2.03.2005 р. помер **Володимир Макух**, нар. 4.08.1930 р. в с. Чирна, в 1947 р. депортований акцією "Вісла" на західні землі до Космомлотів. В 1958 р. оженився з Геленом Грич і в 1962 р. повернули в їх рідне село Чирна. В 1974 р. виїхали до США, а в 1977 р. повернули на Лемківщину. За зароблені гроши купили пенсіонат в Криниці. Володимир уділявся в праці церковного комітету, сповняв обов'язки голови Головної ревізійної комісії ОЛ третьої каденції. В родині Макухів народилися два сини Стефан і Іван та дочка Анна, дочекалися 7 внуків і двох правнуків, всі залишилися у скорботі.

Похоронено Володимира на цвинтарі в Криниці над церквом. Похоронни Богослужби одправили о. ером. Яків і о. др М. Михайлишин.

В і ч н а я п а м ' я т ь !

Вічна йому пам'ять та вдячність нащадків.

Генеральний консул України в Кракові

О. Медовніков

Редакція "Ватра"

Головна управа ОЛ

2 квітня 2005

Весь світ засумував

Відійшла у вічність
найбільш відома й
найдостойніша людина
світу, намісник
св. Апостола Петра
в Римі, найвищий ієрарх
Католицької церкви –
Папа Іван Павло II.

Василю

Як єс нам засмутів весну
Василю

Гин за горбком в Злоцкім
сніг тає в "Твоім"
вкраденим лісі

Василю
Там при потоку
де-с корови пас
на лозинах багнітки
квитнут
там де Тобі 1947 р.
вкрали
вшитко
остатню корову
і побили Тебе
нич по нас не лишилося

Василю

Не дав єс нас знищити
І мав єс відвагу
голосно кричати
товди коли відвага
била дорога
І дорого за ню єс
платів
Викидали Тебе з роботи
поневерали
і вказували іншим
як мают ся бояти
але лем пригинали
Тебе
А Ти-с простував хирбет
на прокір вшиткому
боронив єс нас
і правди о нас

Василю

Повідж
Всевишньому Господу
Як нас мало стало.
Як встидаєся свого.
Як нас розберают
нашими руками.
Василю
Лемківщина
Падає Тобі на коліна.
Ялиці пригинают
в поклоні конари.
А я тихом молитвом
і Шевченковим за Тебе словом
"В сім ї великій
В сім ї вольній, новій"
Тебе Василю буду згадувати
"Незлим тихим словом"

Дякуєме Василю

За вшитко тото што знаме
І не знаме
Дякуєме Василю

І не пращамєся
З Тобом

Василю
До побачиня
До побачиня !!!

Василю !!!
Олександр Маслей

В глибокій скорботі
За Тобом
Дякує Всевишньому Господу
За Тебе.

Засідання Президії СФУЛО

5 березня 2005 р. в Святковій Великій обрадувала Президія Світової федерації українських лемківських об'єднань (Європейського континенту). З України приїхали: І. Щерба, С.Миронченко, О. Венгринович, В. Ропецкий, А. Тавпаш, І. Дуда, В. Шуркало, Ю. Френчко, М.Секеля і С. Майкович. Зі Словаччини: І. Лаба, М. Мушинка, М. Сополига і П. Богдан. З Польщі: С. Гладик, О. Маслей, В. Шлянта, П. Шафран і П.Чухта.

Обговорено план праці, а особливо проведення 4-6 листопада 2005 р. в Криницьі – III-ою Міжнародною науковою конференцією, присвяченою життю і творчості Єліфанія Дровняка.

Чергове засідання Президії СФУЛО (ЄК) заплановано провести на 28-29 серпня 2005 р. в Яремчи (Україна).

5 липня 2004 р. Президент України Л. Кучма видав указ № 742/2004 „Про заходи у зв'язку з 60-ю річницею початку виселення етнічних українців з території Польщі”.

В 6-х областях України і їх районах заманіфестувано смутну 60-ту річницю вигнаних українців з Польщі в Україну, а вшитким народженим в Польщі признано пільги в оплатах. В містах Тернополі, Львові, Івано-Франківську, Рівним, Луцку будут поставлени пам'ятники жертвам насильного переселення. В Копичинцях 29.08.2004 р. одкрито і посвячено пам'ятний знак, а в Чорткові 9 вересня 2004 р. гранітовий пам'ятник на згадку 60-ой річниці депортації українців з Польщі.

В Словаччині 18.12.2004 р. одбився IV. З'їзд СРУС. Головом Центральної ради СРУ поновно вибрано Івана Лабу, заступниками - Павла Богдана і Петра Сокола. До Президії іщи вибрано: Й. Вархол, М. Деніс, М. Іванцьо, Є. Олеар, М.Сополига, Ю. Шпірко. Організація має понад 4 тис. членів, видає науковий журнал “Дукля”, дитячий “Веселка” і тижневик “Нове життя”, який в тим році буде святкувати 50-річчя. ЦР СРУ в тим році організує різни центральни культурни події:

1. 5-ий Конкурсний огляд жінок-декламаторок, 23 квітня - Снина.
2. 44-ий Фестиваль драми і художнього слова ім. О. Духновича, 10-11 мая в Пряшеві і 12 мая - в Межилабірцях.
3. 40-ий Фестиваль фольклору РУС, 4-5 червня - Камйонка.

4. 51-те Свято культури русинів-українців Словаччини, 17-19 червня – Свидник.

5. 15-ий Фестиваль духовної пісні, 6 листопада – Снина.

6. 33-ий Огляд народних пісень “Маковицька струна”, 2-3 грудня – Бардіїв.

Проф. Микола Мушинка переказав од Олександра Кобаси, мешканця США родом з Вапенного, 1000 американских долярів як початок твориння фонду допомоги повертаючим на стале проживання в рідних горах Лемківщини. Гроши одобрив Штефан Гладик - голова Об'єднання лемків. Таким способом при ГУ ОЛ створено фонд для сприяня повертаючим лемкам на рідни землі. Тепер всі бажаючи мають змогу допомагати фінансово відроджувати Лемківщину. Для заінтересованих в побільшину того фонду подаєме нумер банкового конта. На бланкеті вплати треба написати: „POWERANIA”

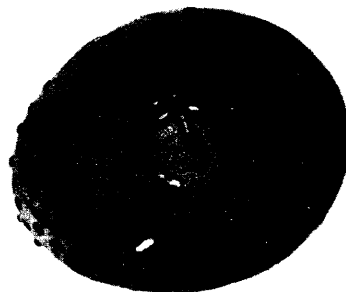
Konto bankowe: Bank Przemysłowo-Handlowy S.A. Gorlice, 43 1060 0076 0000 3200 0011 9532

В Горлицях покликано Лемківську Фундацію Освітову Імени Івана Криницького. З ей помочи можуть користати здільни, але бідни учні понадгімназіяльних шкіл і студенти, котри сповняють умови регуляміну. Фундатор встановив головою фундації Василя Шлянту. Адрес фундації: Łemkowska Fundacja Oświatowa Imienia Jana Krynickiego, ul. Hallera 20/19, 38-300 Gorlice.

Ватру в Ждині '05 організуют 22 – 24 липня. Старостував буде Яцко Ставиский.

* * *

Мої роздуми над зміном назви “Світова федерація українських лемківських об'єднань”, до якої належат: Всеукраїнське Товариство “Лемківщина” в Україні, Об'єднання лемків в Польщі, Організація оборони Лемківщини в США, Об'єднання лемків Канади, Союз русинів-українців Словаччини, Союз русинів, українців Сербії і Чорногори, Союз русинів, українців Хорватії. Вшитки об'єднани члени СФУЛО виводяться з Лемківщини, але остатні три організації мають в назві “русини”. Пропоную розважити зміну назви Федерації на: „Світова федерація українських об'єднань лемків-русинів” або “Світова Федерація українських об'єднань русинів Лемківщини”.

Дуже прошу зацікавлених о представліня власних думок в тій справі, радо почую виповіді заінтересуваних.

Шафран П.

К
О
Х
А
Ю

Аня

класика лемківської краси

Весну

БЕСИДА

чай

NO KOMENTS

Весну

Євробачення
Київ 2005
21 май

Газдиня запрашат!

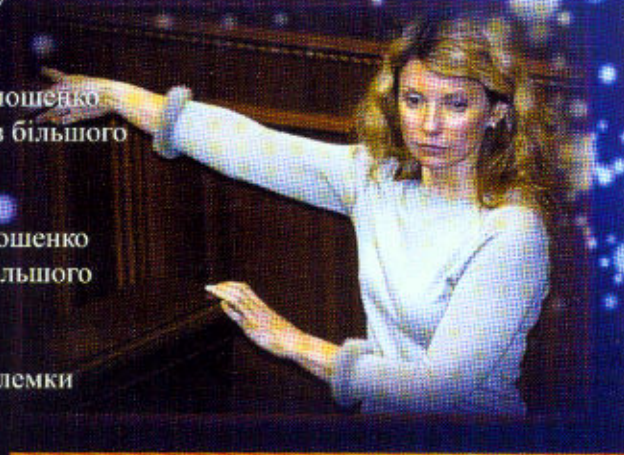
Желізна надія

Желізну даму Революції - Юлію Тимошенко український парламент вибрав без більшого голосу спротиву!!!

Програм Уряду Юлії Тимошенко Верховна Рада прийняла без більшого голосу спротиву!!!

Бюджет Уряду Юлії Тимошенко депутати затвердили без більшого голосу спротиву!!!

То значить, же українці (і лемки України) оберут дорогу:

1. Віри

- в моральність, в Бога, виховання дитини зачинається од Бога,
- в Україну: ей історію; святу і достойну місію України, як надію світу,
- в самих себе: одсунути перешкоди, усвідомити собі багату культурну спадщину своєю Держави і створити український *Ермітаж*.

2. Справедливості

- од неї зачинається життя, то справедливість права, то захист прав людини,
- рівні права і умови для розвитку новонародженої дитини,
- достойне винагородження за працю,
- довіра і доступ до справедливої системи правосуддя,
- ліквідація руйнівної корупції.

3. Гармонії

- влада має гармонізувати стосунки в суспільстві,
- бажання люди не можуть лишатися в сфері мрій,
- мирний підхід влади, а не зверхній,
- розділити бізнес і владу, як сямських близнят,
- рівність приватної і державної власності,
- прозорість державних границь,
- стабільність регіонів,
- гідна пенсія (емеритура).

4. Життя

- народження дитини (соціальні ослони, якост освіти),
- гідне винагородження для начителі,
- створіня робочих місць особливо в секторі малих і середніх фірм,
- користни довготермінові родинні кредити.

5. Безпеки

- перебудова армії (на заводових фундаментах),

6. Світу

- партнерски стосунки з Росією (проблема СНД, страфа вільної торгівлі, газово-енергетична система),
- європейська інтеграція (подолати фобії і обави).

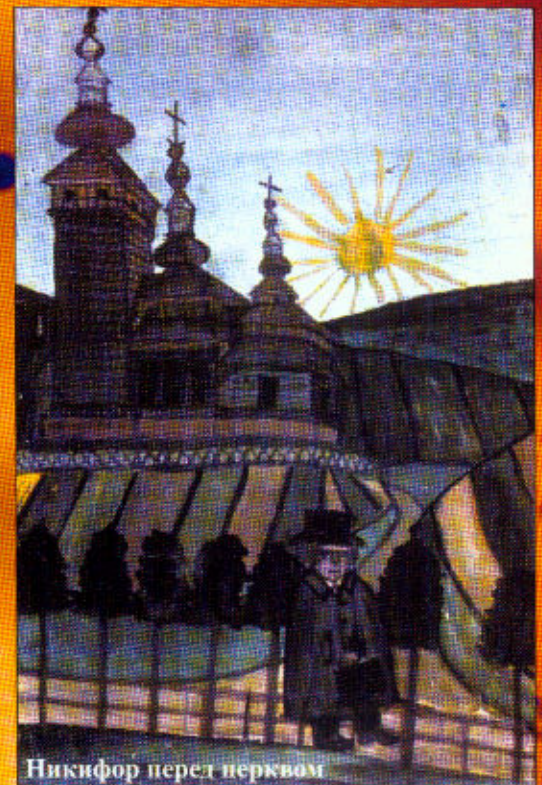
З прямої трансляції - на папір, і зо вступним словом -

Еміль Гойсак

Криниця Никифора

*Не сказав ніколи
зайвого слова. Сам Бог
оборонив його від мерзотності такої.
Проте - говорив. І цілий світ
побачив ті слова. Джерелом,
що з нього черпав удоволя,
було місце, де родився
і куди вертав. Була ще глибина
світів неймовірних,
криниця найповніша - його душа.*

Ольга Петик

Никифор перед першвом

2005 Роком Никифора-Епіфанія Дровняка

Никифора світ визнав як маляря наївного.

Його творчість вирастат фактично з єдиної "пластичної школи", яку перешов неграмотний, напівглухонімиий маляр – з церковної бізантійської штуки, закріпленої в іконографії лемківських церков. Бо то они били для Никифора єдином "академію мистецтва" і єдиним музеум, яки в молодости мав можливість оглядами. То лем з їх мальовничой божественности міг черпати творче натхніня, і одважні очарувати впертий напівсліпий світ.

Виставки Никифора:

✦ В 30-х роках першим одкрив Никифора український маляр Роман Турин, який в 1932 р. привіоз його малюнки до Франції, де в паризкій галерії "Марсел" зорганізувано першу виставку Никифора. Мала она, більше приватний характер.

✦ Перша публична виставка Никифорових праць (105 образків) одбилася в червни 1938 р. во Львові (в рамках виставки українских малярів-самоуків).

✦ На початку лютого 1949 р. в Варшаві одбилася перша повоенна виставка Никифора, по якій Товариство польских артистів-пластиків надало малярови почесний титул.

✦ На Міжнародній виставці творчости глухонімих в Римі (1957 р.) запрезентувано 5 малюнків Никифора, за яки отримав срібний медаль як "найліпший маляр в ділянці самородного малярства".

✦ Славу Никифора в світі утвердили головно дві з близько 80 його виставок: "Наївний образ світу" в Баден-Бадені, Франкфурті над Менем, Ганновері (липен – груден 1961 р.) і "Світ наївних" в Парижу (жовтен – груден 1964 р.). Тоти велики, о світовим значиню, виставки, били правдивим тріумфом наївного малярства.

✦ Індивідуальна виставка маляря одбилася в тридцетліті його першой виставки в тим самим місті – во Львові - в 1968 р.

(за В. Лесич, Никифор з Кришці, Лемківський календар, 1971 р.)

"... Никифор переносив на папір мальовничий світ Бескидів, церкви, віллі. Часто малював своїх Святих чи їх земних намістників – єпископів і інших духовних. А часом сам ставав на папери під малюваном церквом чи будинком як маляр, єпископ, вчитель і проповідник, і тіж як найправдивіший святий. Бо мав на тото (в його щирим й наївним переконаню) повне право, як маляр, як творец, то значит - чоловік ліпший і справедливіший, од тих, што в правдивім житю го отачаюот і часто боляче кривдяот..." (64)

Дровняк

У 20-ту річницю смерті

Никифор

Уже не маює пейзажів

Церков хат

Ані містечкової забудови

Тільки осінь зазорісно

Заглядає

До його акварелей

Облітає тихенько

Колорит іконостасу

Розтуляє в студеницю

Руки святих

У сітях павутини

У сонячнім сяйві

Порожній мур

На котрім сидів маляр

Порозкидані

Паперові картони

Уже не завітують

Барвами Бескидів

Пазями шахівниці

Ані хрещатим лісом ялиць

У суперечці безіменних

Дровняків.

Володислав Грабан

ВАНЦЬО

Я си Ванцьо – гарний хлопчик
Жию собі юж пштыри рочки
Кохам своїх – маму і татка
Та й обі наши дівчятка.

Мої сестрички – Юстинку і Марію,
Моїх уйків – Богдана і Семана
(хоц їх часто нес дома).

Люблю міню бабцю і діда
Та й уйка Петра – близкого сусіда.

Хочу собі чесно жити, доокола всіх любити
І нікому не шкодити
Добре вчитись, до церкви ходити
І Бога хвалити.

ТКШ Паліванка

Дитяча сторінка

Христос Воскрес!

ВЕСЕЛЕ КУРЯТКО

На Великден можеш зробити такс Веселе Курятко, як на малюнку.

1. Витний два колічка зо штучного жовтого футерка (як на рис.). З них зробиш голову і ціле тіло куряти.

2. При помочи іглі надій на нитки кажде колічко (як на рис.). До середини всад вату і міцно стягни нитку. Дірочку зашиї. Тепер маш дві пушисти кульки.

3. З червеної текстури витний дзьобик (смот взір). Зогни і склий як показане на рис.

4. Витний з червеної текстури ніжки (смот взір).

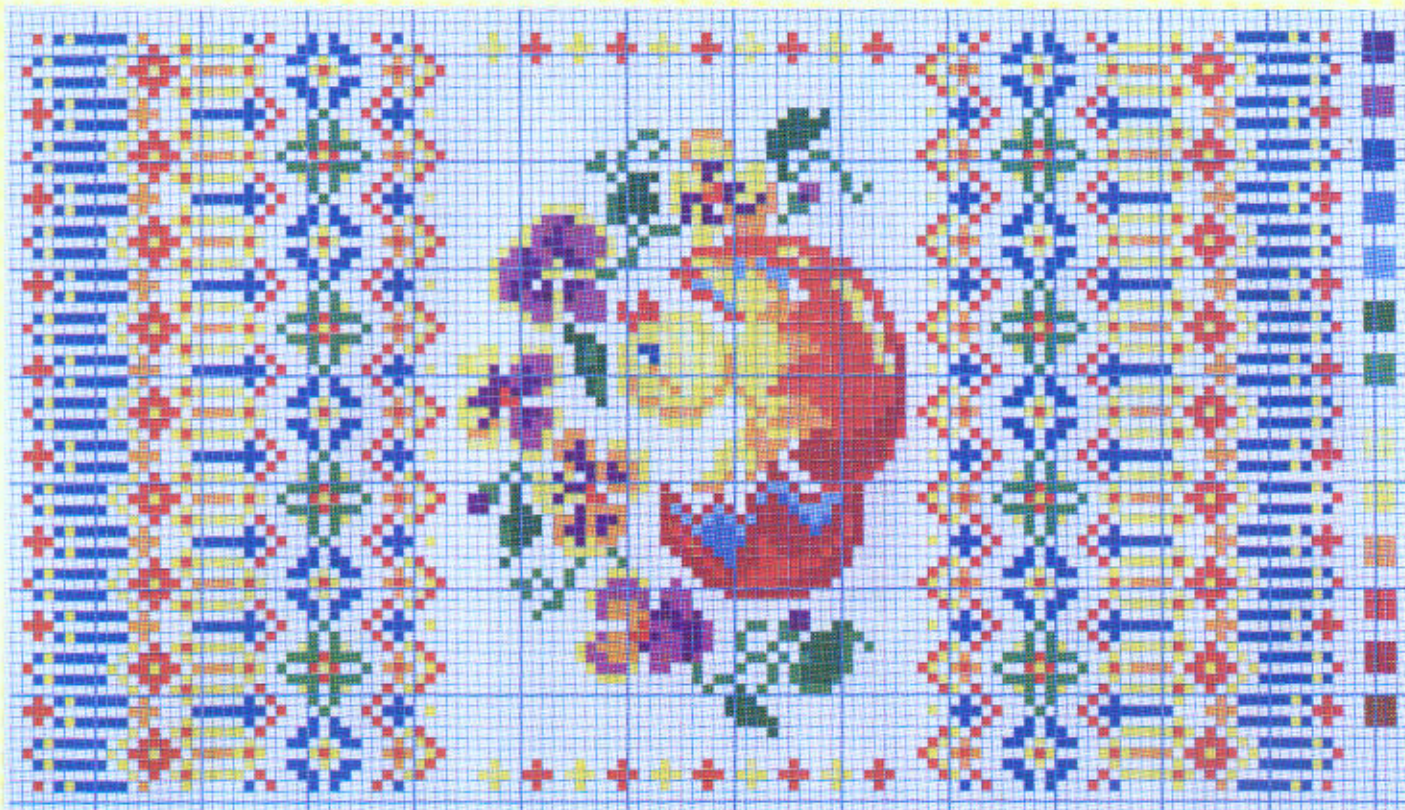
5. Гребін витний з грубого червеного матеріалу (смот взір).

6. Тепер можеш зложити куря за взором. Очка з чорних кораликів, дзьобик і гребін приклей до голови, ніжки – до курятка. Голову з рештом курятка зв'яз міцними нитками.

Жеби твоє курятко било оригінальним і неподібним до інших, убер му фартушок або зав'яз на шії басамунку.

РУШНИЧОК НА ВЕЛИКДЕН

Виший рушничок на Великодний кошичок! Під малюнком зазначени барви ниток, яки будут Ти потрібни.

Вітаємо Ювілярів

До 80-річчя

Іван Омелянович Щерба – педагог, методик, вчитель вчителів, суспільний діяч. Народився 19.03.1925 р. в Свіржові Руській, повіт Ясло. В 1944 р. закінчив Українську вчительську семінарію в Криниці і став керівником школи у с. Липна. В 1945 р. виселений в Україну. Працював директором школи в Скнилівку біля Львова. В 1954 р. закінчив факультет англійської мови Львівського університету. Працював завідувачим методичного кабінету, шкільним інспектором. Опрацював ряд методичних рекомендацій для вчителів іноземних мов. Брав активну участь у роботі наукових конференцій. Був активним працівником Львівського товариства “Меморіал”, співзасновником товариства “Лемківщина” (член правління). Автор численних матеріалів у місцевій пресі, а також статей з лемківської тематики в “Нашому слові” і “Ватри” (Польща) та “Лемківщині” (США)

Бажаємо Ювіляреві передусім доброго здоров'я, щастя та сил до виконання задуманої праці для прослави нашого українського-лемківського суспільства.

Нехай все вдається на Многая і Благая Літа !

* * * * *

До 60-річчя

Павло Лопата – художник, суспільний діяч і активний член ОЛ Канади. Народився 20.03.1945 р. в Калинові окрес Меджилабірці, в яких в 1963 р. закінчив середню загальноосвітню школу. Студіював у Братиславі. В 1969 р. виїхав до Канади, де закінчив Жорж Броун Коледж (1972), диплом Онтарійського Коледжу Мистецтва здобув 1986. Опанував рисунок олівцем, яєчну темперу та олію. Малює лемківські церкви, ікони та різні картини. Мав понад десять персональних виставок: Львів (1990), Свидник (1995) та ін. І більше 13-ти групових: Львів (1991) та ін. Його картини знаходяться у приватних та музейних колекціях Канади, США, Польщі, України та Словаччини. Вже другий рік його виставка знаходиться в музейному залі Осередка культури при православній церкві в Горлицях.

Зичимо Ювіляреві доброго здоров'я, щастя та дальших великих успіхів в мистецькій праці для прослави культурних надбань нашого народу на многі, многі літа!

Бажаємо Ювілярам Многая літа !!!

Редакція “Ватри”

Головна Управа ОЛ

До 1937 року землі господарств села Ставиша поділені були на дрібні частини. Господарства склалися навіть з кільканадцяти частин, розкинутих по цілому селу, що спричиняло труднощі в управі плодів. Завдяки старанням знаної на Лемківщині родини Параскевії та Василя Бочньовичів, заможніших купців, які постаралася про геодетів під керівництвом інж. Матульки. В роках 1937 – 1938 dokonano комплекної комасації земель ставиських господарів. Поєднано частини кожного господарства в одну цілість. Докonano дуже важливої рільничої реформи для добра селян.

Наступила друга світова війна. У 1942 р. Лемківщина господарсько підупала, обов'язкові доставки – континенти, накладені німецьким окупантом на рільників, нищили умови життя селян, у тому й ставишан. У селі настав голод і запанувала хвороба – плямистий тиф огорнув майже ціле село. Люди неустанно вмирили. Василь Бочньович, котрий все приходив з поміччю враз з його сердечним кумом і приятелем Василем Желяском, щоби рятувати людей, притягли кіньми дезінфекційну комору, встановлену на колесах, з горлицького шпиталю, віддаленого на 30 км. Це був єдиний ефективний метод дезінфекції одягу і приміщень, заражених тифом у тодішні часи. Таким способом вдалося ліквідувати епідемію тифу в Ставиші. На цю тему див. знімки с. “Презераме статии фотографії”.

Є. Бочньович

* * * * *

З признанням доктора наук

Мирослав Пецух – керівник Музею сільської культури і техніки в Богданцю біля Гожова захистив наукову працю (культура лемків) 19 листопада 2004 р. в Університеті ім. А. Міцкевича в Познані й одержав звання доктора наук. Він - активний член ОЛ і ОУП в Гожові, член Президії СФУЛО, дослідник культури лемків в Україні і Польщі.

Святослав Галь – науковий працівник Варшавського університету, захистив наукову працю 21 грудня 2004 р. у Вроцлавському університеті й одержав звання доктора математичних наук. Святослав - активний член ОЛ, солідний кольпортер квартальника “Ватра” у Вроцлаві, член Президії СФУЛО (1997 – 2002).

Бажаємо Вам, Мірку і Святославе, якнайбільших успіхів у науковій праці, у збереженні нашої культури й національності, щоби ряди вчених поповнювалися й лемками. Хай Вам у всьому щастить!

Редакція “Ватри”

Головна Управа ОЛ

Презераме стари фотографії і стари документи.

А)

Б)

А) На фото з 1929 р. перед господом Василя Бочньовича в Ставиши справа: Параскевія (жена Василя), Василь, Єфрозина (мама Параскевії), Григорій Станчак, Северин (музикант).

Б) Василь Бочньович - властитель склепу і господи в Ставиши (1929 р.)

В) Параскевія - жена Василя Бочньовича, фото з 1941 р.

Г) Посередині Марися - дочка Параскевії зо своєм маленьком доньом Євгенійом, фото з 50 р.

Д) Сини В. Бочньовича: Любомир, Славомир і Іван на вигноні в 1951 р.

■ Фотографії з Архіву Євгена Бочньовича.

В)

Г)

Д)

ZARZĄD MIASTA
PRZEMYŚLA
L. 9953/46

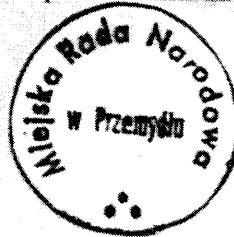
Przemyśl, dnia 12. lipca 1946 r.

Do
Ministerstwa Administracji
Publicznej
w Warszawie

W ostatnich dniach został wysiedlony z Przemyśla Biskup gr.-kat. Kocołowski do U.S.R.R. po którym to został pałac wraz z urządzeniem. W budynku tym są rzeczy zabytkowe, jak meble, porcelana, obrazy i t.p. Rozkład gmachu jest taki, że nadaje się na cele kulturalne. Miasto posiada własne muzeum i księgozbiór, które nie mogą być udostępnione szerszej publiczności, gdyż zajmowane przez nie lokal jest zaciąsny.

Z tego powodu Zarząd Miejski prosi ministerstwo o przydzielenie pałacu po biskupie gr.-kat. wraz z całym urządzeniem Zarządowi Miejskiemu w Przemyślu z przeznaczeniem dla Muzeum i biblioteki.

**MINISTERSTWO
Administracji Publicznej**
Otrzymano dn. 18.VII. 46 r.
Załączników
L. dz. V.KCh.3065/46

Prezydent miasta :

[Handwritten signature]

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI
NACZELNA DYREKCJA
MUZEÓW I OCHRONY ZABYTKÓW
Pl. Małachowskiego Nr 3
telefon 8-75-86 i 8-75-87

Warszawa dnia 26 marca 1947 r.

Do
Ministerstwa Administracji Publicznej
na ręce ob. Ministra Wolskiego
w miejscu

L.dz. 1995/47. NDM

Ministerstwo Kultury i Sztuki w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej przyznało pismem z dn. 5.X.1946r. L.dz. 4952/46/NDM – pałac biskupa gr. kat. w Przemyślu wraz ze znajdującymi się tam rzeczami zabytkowymi - Muzeum Ziemi Przemyskiej w Przemyślu.

W pałacu oprócz rzeczy zabytkowych znajdują się używane meble jak: szafy, biurka, łóżka wraz z pościelą.

Ministerstwo Kultury i Sztuki zwraca się z prośbą o przesłanie przez Min. Adm. Publicznej w/w rzeczy Muzeum Ziemi Przemyskiej motywując swą prośbę następująco: meble użyte zostałyby na urządzenie, kancelarii, biblioteki fachowej, sali odczytowej, magazynów i pokoi gościnnych dla przyjezdnych.

Pozostałe nie potrzebne sprzęty jak i ubrania i t.p. zostałyby przekazane Pow. Urzędowi Likwidacyjnemu.

Zużycie mebli pałacowych na częściowe wyposażenie Muzeum w dużej mierze odciążałoby od koniecznych wydatków na Muzeum budżet Min. Kultury i Sztuki jak i Zarządu Miejskiego.

Z uwagi na powyższe, oraz ze względu na dalszy rozwój Muzeum Ziemi Przemyskiej, które zasługuje ze wszecch miar na opiekę i poparcie, Min. Kultury i Sztuki prosi o pozytywne załatwienie tej sprawy.

**MINISTERSTWO
Administracji Publicznej**
Otrzymano dn. 28. III. 47 r.
Załączników
L. dz. V.KCh.347/4

NACZELNY DYREKTOR
MUZEÓW I OCHRONY ZABYTKÓW

w/z *[Handwritten signature]*

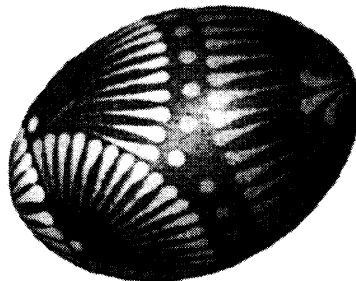

Мої Мама

Мої мама, што мене вродили,
 Плекали, кормили, бавили,
 Вчили по-нашому бесідувати,
 Світ любити і справедливо жити.
 Життя, як вітер і вода, што плине,
 Мало котру прешкоду омине.
 Старатся сї все поконати
 А як добри жити, треба нам знати.
 Кожного человека треба шанувати.
 Навет словами никого не образити.
 Навчили-сте м'я, мамо, виштокх любити,
 І з поаяком Богу для інчих жити.
 До старших на Ви ся звертати,
 Як з родичами тадати - тіж треба знати.
 Баби і дідове все били шанувани,
 Хоц ренти і емеритури - не били знани.
 Тераз за пінязі² дідив ся шанує,
 Бо їх молодіж барже потрібує,
 То правда, без гроши тяжко жити,
 Але важнііше в житю - можна стратити.
 Баби і дідове най оповідают.
 Бо яке горе пережили - добрі знают.
 Я дуже од них ся навчила-м,
 Тоту їх велику вартист доцінила-м.
 До кінця свої кориня, не могла-м познати
 І не барз мам з ким о тим погадати.
 Родиче не жиют, дідив не виділа-м,
 А сами видите, як дуже стратила-м.
 Мужа родиче одишли, бо роки юж мали.
 Дякую їм, же мене як свою дівку любили.
 Они тіж своє шанувати добри знали,
 Вечерами дуже о Лемківщині оповідали.
 Люде скоро одходят, тилько жаль лишают,
 Нашу історію з собом заберают.
 Життя пильно летит, не мож го стримати.
 Подумаїме, што іци можеме з того затримати?
 Наши внуки на науку історії часу не мают,
 О своїм походжиню не барз добри знают.
 Добри, же сут люде, што часу не жалуют
 І о наших справах красні описуют.
 Тераз навет звірята родоводи мают,
 Одкаль походят, властителе знают.
 Наши молоди рідко Бескиди одвиджают,
 То не знают, як лемки там проживають.

Ми в наших горах віками проживали,
 Близки нам на війнах воювали,
 Своє життя за волю народив оддати,
 Тото ми повинни знати й пам'ятати.
 Гнеска не одни молоди свого ся вирикают,
 Бо о своїй історії дуже мало знают.
 Навчіймеся наше сердечно любити,
 Же ми лемки-руснаки-українці, тото доцінити.
 Перепросме Бога, бо-зме согришили,
 А предків - же-зме своє знищили,
 Бо вишток наше мало зме любили,
 Своє не шанували, а чуже хвалили!

Антоніна Слота

Плач за горами

Гей руснаку, чого плачеш,
 Чого смутна твоя твар?
 За горами все позераш,
 Певно там лемкыню маш!
 - За горами я позерам
 І з лемкыньом хтів бы-м жыти,
 Але мама мі не дає ся
 З том дівчыном заручыти.
 Там за гором мала хыжка,
 А в тій хыжці сестри дві.
 Розогнава їх мачоха
 На стороны трі.
 До той хыжкы стежки заросли,
 Не мож нияк там трафити,
 Ой, як тяжко русинови,
 Далеко в чужьні жыти!
 Тепер ніт кому сьпівати
 Серед наших сел і гір.
 Смутно всяди, як в печері
 Лем шумит там темний бір.

Григорій Бодневич

Хроніка подій Об'єднання лемків Канади за 2004 рік

За ініціативою голови Першого відділу ОЛК в Торонто Павла Лопати проведено Різдвяну коляду три рази. Перший і другий рази, в п'ятницю 9 і 10 січня, голова разом із довголітнім і активним членом інж. Максимом Маслеєм відвідували переважно членів Об'єднання та їхні родини, а також знайомих, друзів та симпатиків ОЛК. Третій раз знову голова і його з-к Роман Колос співом коляди *"Бог предвічний народився"* та вінчуванням вдало провели колядування в понеділок 12 січня в домівках українських кредитових спілок та в деяких підприємствах і професійних установах.

"Лемківську кутю", яку організовано здебільшого членами КУ ОЛК та її головою Андрієм Ротком, а також поодинокими відділами ОЛК в Торонто і Гамільтон, відбулося в приміщенні Baby Point Lounge в неділю 18 січня. Смачну кутю-вечерю поблагословив о. Петро Шумелда. Опісля присутні гуртом співали коляди. Під час святочної зустрічі найбільше забавлялася дітвора. Підготовлена з неї група весело проспівувала різного роду колядки і щедрівки.

На наступному засіданні КУ ОЛК, що відбулося 20 лютого, його члени вирішили надати фінансову допомогу для перебудови церкви в селі Мічуріно Донецької області, де живе кілька десятків родин-лемків, які там опинилися під час депортації українського населення з території Польщі у 1945-1946 роках. Через д-ра Йосифа Сірку, котрий відвідав згадане село в місяці квітні, передано 750 американських доларів на руки Дмитра Терека - лемка, що народився в селі Тиханя, повіт Кросно. Половину грошей на цю ціль пожертвував інж. М. Маслей.

В неділю 30 травня відбулося засідання КУ ОЛК, на якому головню велась дискусія над організацією наступної XIX Лемківської ватри. Обговорено ряд питань та устійнено програму і хід самої організаційної роботи для реалізації свята лемківської культури.

Від 8 до 31 липня відбувався Дитячий табір *"Карітас"* в Криниці, який зорганізовано зусиллями о. Роберта Роси. Гроші на підтримку 35 дітей в таборі передало Об'єднання Лемків Канади. Збіркову акцію на цю ціль започаткували Андрій Ротко голова КУ ОЛК і Василь Горбаль-голова відділу ОЛК в місті Віндзор, на котру пожертвували декотрі члени усіх відділів ОЛК, поодинокі особи, а також КУ та Перший відділ ОЛК в Торонто.

Василь Горбаль - голова відділу ОЛК - Віндзор подбав про афішу з інформацією про транслявання щосуботи дуже важливої десятихвилинної радіо-програми *"Кермеш"* у Кракові. Летючку було розповсюджено серед багатьох осіб під час XIX Лемківської ватри з метою фінансової підтримки на купівлю звукозаписувачів програми.

Дев'ятнадцята *"Лемківська ватра"* відбулася 31 липня і 1-2 серпня. Більше про це свято написано в журналі *"Лемківщина"*, ч. 4 за 2004 р.

На підставі *"Заклику"* і листовного прохання д-ра Ярослава Грицьковяна з Польщі, члени Першого відділу ОЛК в Торонто 3 жовтня вирішили надати йому фінансову допомогу. Він підготував до друку монографічного видання матеріали про села Березку й Волю Матіяшову.

3 нагоди XIV З'їзду Українського Національного Об'єднання Канади і Братніх організацій в суботу 18 вересня в залі *"Тризуб"* Філії УНО Торонто-місто були присутні на бенкеті делегати Об'єднання ОЛК Андрій Ротко і Павло Лопата.

Під час ювілейного відзначення 70-річчя Філії УНО Торонто-Захід, яке відбулося в суботу 6 листопада, репрезентували Павло Лопата і Степан Баюс з дружиною.

В суботу 20 листопада у вечірній час організовано спільними силами членів ОЛК забаву в залі Baby Point Lounge. До танців пригравав DJ Михайло (Шимчак). Перед забавою зібрані мали нагоду послухати деякі уривки з радіо-передач *"Кермеш"* та коментарі до них одного з редакторів передач - Ярослава Чухти, котрий відвідував саме в той час свого брата Богдана з родиною в Канаді. Андрій Ротко - голова КУ ОЛК привітав усіх зібраних та подякував гостеві з Польщі за його присутність та інформацію підготовки радіо-програми. На заклик Павла Лопати фінансово підтримати трансляцію в Кракові програми *"Кермеш"* відгукнулися дуже позитивно усі присутні. Передача грошей для Я. Чухти відбулася в присутності гостей в хаті родини Лопатів у неділю 12 грудня.

На прохання о. Роберта Роси з Польщі допомогти біднішим родинам на Лемківщині позитивно відгукнулося подружжя Анна й Андрій Ротки. Обоє стали спонсорами пересилки 8 пачок одягу жертводавців, адресованих відповідним особам наприкінці листопада.

У демонстрації 23 листопада на підтримку демократичних виборів в Україні перед Генеральним консульством України в Торонто серед численної української громади брало участь понад десять членів ОЛК

Знова засумувала страдальна Лемківщина

По тяжкій хворобі 16 марця 2005 року помер **о. Євген Кузьм'як**, нар. 28.12.1960 р. в Шпротаві (родиче з Брунар і Фльоринки), канонік Перемискої капітули. По висвяченю 21.06.1987 душпастирював на Лемківщині в Устю, Лоси, Снітниці, Новиці і Устриках, а пізніше - в Ілаві, Оструді, Дзежгоню і Торуню Ельблонзького деканату. Протягом довгих років шторуку бив духовим провідником мандруючої молоді верхами Лемківщини.

Його похоронено 19 марця в Капітульній гробниці, на цвинтарі в Перемишлі, при ул. Словацкого. Похоронні Богослужби очолював митрополит кир І. Мартиняк в супроводі більше 40 священників з участю великої кількості вірних, які приїхали з різних місцевости Польщі і з-за границі.

Лишились в смутку не лем родина, мама, сестри і брат, але і вірні парафіяни та ціла Лемківщина.

Пам'ят про духовного вірного сина Лемківщини остане в нас назавше.

Вічная пам'ять!

о. Євгене

Будеме мали по Тобі
що згадати
мандруючи Карпатами
Будеме згадувати
Брунари
І Брунарян
З Мироном Кертичаком
останню ватру
над Ославом в Мокрим
з Романом Карп'яком
фотографію з першого
Твого рейду
З Васильом Шлянтом
Твоє священство

о. Євгене

Будеме Тебе
згадувати
на Цариньській Полонині
і в Ждині
бо
"ніхто не живе
для себе
і ніхто не вмирає
для себе"
як сказав Митрополит Іван

о. Євгене

Лемківщина
Несе Тобі
гілку Ялиці
і зменю землі
з Брунар
А там в небесних просторах
Дуркай Всевишньому Господу
За нас і Україну
За волю і щастя для нас
Дуркай Всевишньому Господу
Щоб ніколи - горя
доля не дала пережити нам
До побачиня о. Євгене
До побачиня

Олександр Маслей

Парафіане Шпротави

Редакція "Ватри"

Головна управа ОЛ

Лемківська хроніка

27-28.12.2004. В Гирові одбилася перша зустріч керівництва створеного в Жешові Центру допомоги неурядовим організаціям з представниками лемків: М. Габло (голова гуртка ОЛ в Вільхівці), Ф. Гоч (Музейне товариство - Зиндранова), С. Білас (ОУП - Мокре), Юлія Дошна («Веретено» з Лоси), о. І. Піпка (парох і декан з Криниці). Головним заданям Центру є збереження спадщини національних меншин і етнічних груп на Підкарпатю.

2.01. В Саноку проведено Конференцію Саноцького відділу ОУП. Головом відділу вибрано Стефана Біласа з Мокрого, заступником - Мар'яна Райтара і секретарем - Маріанну Яру (обоє з Санока). Комісію ревізійну очолила Софія Юрчишин.

8.01. В Гожові в Миським центрі культури гурток ОЛ організував Маланку. Учасників розвеселяв ансамбль "Водограй" під керівництвом Андрія Губ'яка з Любіна.

13.01. В Вапенним Новий рік разом з нашими

■ Радісні моменти Маланки в Вапенним.

людми привитали запрошени гості: Голови миської і повітової влади Горлиць. Присутним св. Миколай вручав плити з музиком Помаранчевої Революції, а молодіж хорowo прикрашала вечер колядами і щедрівками.

14.01. В Ганчові (Бар у Романа) греко-католицьки парафіяне з Ганчови, Висови, Снітниці, Устя і

Квятоня з парохом о. ерм. Яковом привитали Новий Рік побажаннями і колядками.

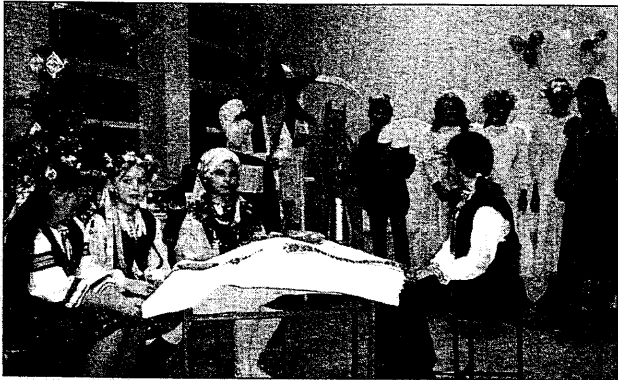
17.01. Головна управа ОЛ запросила театр "Рампа" з Теревовлі (Україна) з театральним виступом "Земля, розп'ята на хресті історії". Артисти представили депортацію українців, яка одбилася 60 років тому з Закерзоння, в тим і з Лемківщини. Чергово перейшли через страждання до перемоги Помаранчевої революції в Україні, когра 600 років біла під чужим пануваньом. Представління одбилося в Горлицьким центрі культури, біло дуже вдале і цікаве. Пришли тіж представники Миської і Повітової влади.

24.01. В Варшаві одбилося урочисте підписання президентом РП Александром Квасневским закону про національні меншини і етнічні групи, в присутности представників тих же організацій. Об'єднання лемків репрезентував голова Штефан Гладик

5.02. В Горлицях в БВА традиційно шторуку вручають нагороди "Мости старости", признавани Капітулом нагород. В тим році біло вручено 10 виріжнінь - грамот. Єдну з них за доробок в промоції

лемківської культури отримав Петро Шафран - ред. квартальника "Ватра".

12.02. В Розділю запрошени парафіяне Панкной і Горлиц спільно з господарями Вечера коляд трьох громад прощалися з різдвяним часом. Виступив "Лемківський перстеник" з вертепом, хоц височезни заспи снігу лютой зими не вшитких гости впустили до села!

■ „Лемківський перстеник” з Вертепом в Розділю.

16.02. В Горлицях обрадувала Президія ГУ ОЛ. Зобрани бесідували о Році України в Польци і зв'язанима з ним культурними заходами, організуваними ОЛ; підсумували дотеперішню працю ОЛ і затвердили ряд проєктів на 2005 рік; делегували представників ОЛ на V З'їзд ОУП до Ольштина, схвалили дату тогорічної ждиньской ватри

22 – 24 липня, а старостувати ей буде Я. Ставиский.

19.02. В м. Вербаси обрадувала 15-річна Управа Союзу Русинів-Українців Сербії і Чорногори. На нараді були присутні делегації Союзу Русинів-Українців Словаччини, Союзу Русинів і Українців Хорватії, директор Радіо-телебачення «Ужгород» П. Петрик, представники амбасади України в Белграді - Юрій Лисенко і Анатолій Старостенко. Члени Союзу прийняли звіт про роботу в 2004 р. і план роботи на 2005 р. Голову Союзу - Симеона Сакача - нагороджено грамотами від Державного комітету України у справах національностей та міграцій, а тіж од СРУ Словаччини. Перед нарадом, представників Союзу, амбасади України і закордонних гости прийняв мер міста

■ Артисти з Теревовлі під час концерту в Горлицях.

Вербаси - Желійко Лайнович. З приводу непереїзних зимових доріг на засідання не приїхали представники Об'єднання лемків з Польщі.

19.02. В Новим Саді в переповненом глядачами залі студії Радіо-телебачення традиційно проходив фестиваль «Ружова заградка». Його підготували Агнета Тимко, Татіяна Колесар-Гвойч, Златица і Яким Ніяради, Янко Хома та всі робітники Радіо-телебачення Новий Сад. Першу нагороду дістала пісня «Я прето штівам», котру виконали Д. Мушицка і В.Салонска, М. Колесар і М. Кочиш. Нагороду публіки дістала пісня «Шумни сце дівчата», котру виконав В. Варга. Одночасно нагороду отримала виставка малярів Марії Николіч, Фемки Новта і Колиї Обровского. На фестиваль прибула делегація СРУ Словаччини, СРУ Хорватії і директор Радіо-телебачення Ужгород П.Петрик.

2.03. В Криниць помер Володимир Макух, колишній член церковного комітету, голова Головної ревізійної комісії ОЛ третьої каденції.

2-3.03. Минуло 50 років масового вбивства 366 невинних мешканців Павлокоми, Березівського повіту на Підкарпатю, якого доконав польський партизанський відділ під командом Ю. Бісса «Ваулава».

2.03. В відділі Воевідского Уряду в Кросні Штефан Гладик і Василь Шлянта омавляли з керівником Відділу Геодезийного Надзору хід старань властителів Підкарпатского воевідства, котрих власніст забрала держава з нарушіньом права. Давний урядовий «куратор» покривджених сховав внески до шуфляди і тим закінчив справу.

5.03. В Святковій Великій обрадувала Президія Світової Федерації українских лемківских об'єднань Европейского континенту.

15.03. В Кракові вручено проф. Володимирові Мокрому високе відзначення – медаль „Pro Ecclesia et Pontifice”, надану кінцьом 2004 р. Папом Римским Йоаном Павлом ІІ

16.03. Помер о. Євген Кузьм'як, канонік

■ о. Євген Кузьм'як вінчає Ірену Грацьонь і Мар'яна Владіку.

Перемиской капітули, душпастирював на Лемківщині, а пізніше в Єльблонзьким деканаті. Похоронено його 19 марця в Капітульній гробниці в Перемишлі.

18.03. Суспільний комітет будови пам'ятника Никифору - Еліфанію Дровнякови - звернувся

до міністрів культури Польци - Вальдемара Домбровского і України - Оксани Білозір прийняти гоноровий патронат над відкриттям пам'ятника в 110-ту річницю народин маляра.

19.03. В Криниць помер Василь Шост - суспільний діяч, голова місцевого гуртка ОЛ і голова Товариского суду Об'єднання лемків.

24.03. В Криници в старій пияльни др Ірена Еріс урочисто переказала для музею Никифора - Еліфанія Дровняка в Криниць його рисунок і сценарій документального фільму про маляра «Такий світ» Т. Стефанка з 1967 р. В тій урочистости брали участь представники ОЛ: Ш. Гладик і В. Шлянта. (ни)

Подяка

Пожертви на фонд квартильника "Ватра":

Іван Криницький, Варшава - 1.000,- зл.

Еміліян Стремецький, Шпротава - 100,- зл.

Антоній Феціца, Краків - 250,- зл.

Сердечно дякуємо. Спаси Боже!

Бажаючим допомогти нам, подаємо наш банківський рахунок:

BRH O/Gorlice 43-10600076-0000-3200-0011-9532

(wpłata na kwartalnik "Ватра")

Редакція "Ватри" Головна управа ОЛ

Подяка

Сердечно дякую всім, хто привітав мене з моїм 75-літтям, а особливо за щирі побажання у віршованій формі від Товариства "Лемківщина" м. Чортків (Україна) та Пана Івана Головачака з Івано-Франківська, а також за дуже приємні побажання від Крайової управи ОЛ Канади, Анни і Івана Войтовичів, Стефана Гованського і Семана Мадзеляна з США, Івана Шафрана з Німеччини, Івана Павлика, Іларія Яворського та всіх інших.

З пошаною до всіх,

широ вдячний **Петро Шафран**

- ❖ На обкладинці: *Великодні писанки*.
Автор фото: *Олександр Мончак*
- ❖ Фото кольор. сторінок: *Еміль Гойсак*

ЗМІСТ:

Христос Воскресе!

Спростування родоводу Никифора - Сніфанія

<i>Дровняка</i>	3
<i>Никифор очима дітей з Мілковиць - А. Вевюрка</i>	4
<i>XXXIII. Загальнопольський конкурс писанок ім. Михайла Ковальського - Мирослав Пецух</i>	5
<i>Za wcześnie to wszystko ujawniono</i>	6
<i>Русини чи українці - о. Августин Волошин</i>	7
<i>Василь Шост - посмертна згадка</i>	8

Свробачення Київ 2005

Желізна дама

2005 Роком Никифора

<i>Вітаємо Ювілярів</i>	15
<i>Презераме стари фотографії</i>	16
<i>Бесіда русинів Лемківщини - Мої мама</i>	18
<i>Хроніка подій Об'єднання Лемків Канади за 2004 рік - Павло Лопата</i>	19
<i>Лемківська хроніка</i>	20

- ❖ Лого ОЛ: *Олександр Маслей*
- ❖ На останній сторінці:
Церква свв. Косми і Дам'яна в Войковій.

„Ватру” можна передплатити

Ціна одного примірника 3,- зл. + 1,70 зл. поштової оплати. Річна передплата 12,- зл. + 7,- зл. (кошти пересилки) = 19,- зл. Якщо Ви передплачуєте більше 3-х примірників, кошти висилки Редакція бере на себе. Від пересилки одної „Ватру” у європейській державі поштова оплата - 3,- зл. + 3,- зл. ціна = 6,- зл. (пріоритетна = 7,10 зл.).

Передплату замовляти за адресою Редакції. Вплати просимо пересилати на банківський рахунок:

Zarząd Główny Zjednoczenia Łemków

BRH O/Gorlice: Nr konta 43-10600076-0000-3200-0011-9532

„Ватра” весна 2005 2(49)

Pismo dotowane przez

Ministerstwo Kultury

Видас

Zarząd Główny ZJEDNOCZENIA ŁEMKÓW w Polsce

Bielanka 41, 38-311 Szymbark, tel. (0-18) 351 30 36

Редагує колегія

Петро ШАФРАН головний редактор ❖ **дизайн Еміль ГОЙСАК** e-mail: miloxiii@o2.pl

❖ **Вікторія ЧЕРНЕНКО** дитяча сторінка та коректа e-mail: vicach13@poczta.onet.pl ❖

❖ **молодіжна сторінка Григорій ПОТКО** ❖

Технічне оформлення FHU „LEBO”, ul. Legionów 3, 38-300 Gorlice, tel. (0-18) 35 37 877

Adres Redakcji

Hańczowa 8, 38-316 Wysowa, tel. (018) 353 21 45 e-mail: szafranpiotr@poczta.onet.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo skrótów oraz zmian tytułów nadesłanych tekstów. Redakcja nie odpowiada za treść materiałów pozaredakcyjnych, nie zawsze zgodnych z jej poglądami.

Adam i Ewa

ul. Legionów 12
38-300 Gorlice
tel. (0-18) 353-77-29

Zapraszamy
na
udane zakupy

WYTWÓRNIĄ MAKARONÓW „BOGMAK”

33-380 Krynica Zdrój 166/1
tel. (018) 471-35-19; 472-39-30

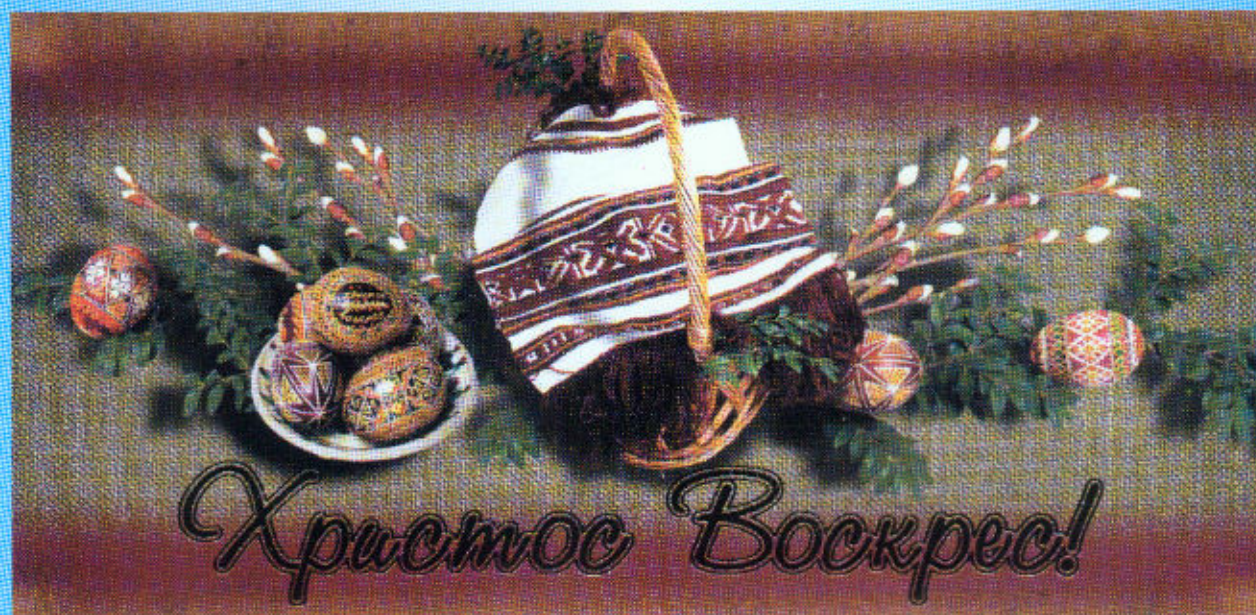
Niska cena, pyszny smak - makarony firmy Bogmak!!!

NAJWIĘKSZY WYBÓR ZEGARKÓW

TISSOT
CITIZEN
swatch
CASIO
TIMEX
Q&Q
adidas

SKLEP "MILO"
Gorlice, Piekarska 4
tel. (0 18) 353 03 49

*Kupuj, wybieraj, kombinuj
i oszczędzaj
5%*

RPJ Wiewiórka

Kotły centralnego ogrzewania stalowe wodne typ KCO-SWD węglowe dolnospalne

Ślusarstwo Kotlarstwo BPJ Wiewiórka
Gniewomirowice 24
59-222 Milkowice
tel. (076) 7229741
kotly@p.pl
www.kotly.rpj.pl

Przez 25 lat tradycji w produkcji kotłów grzewczych jest gwarantem jakości, niezawodności oraz wydajności naszych produktów, co skutkuje ekonomicznym systemem ogrzewania Państwa mieszkania.

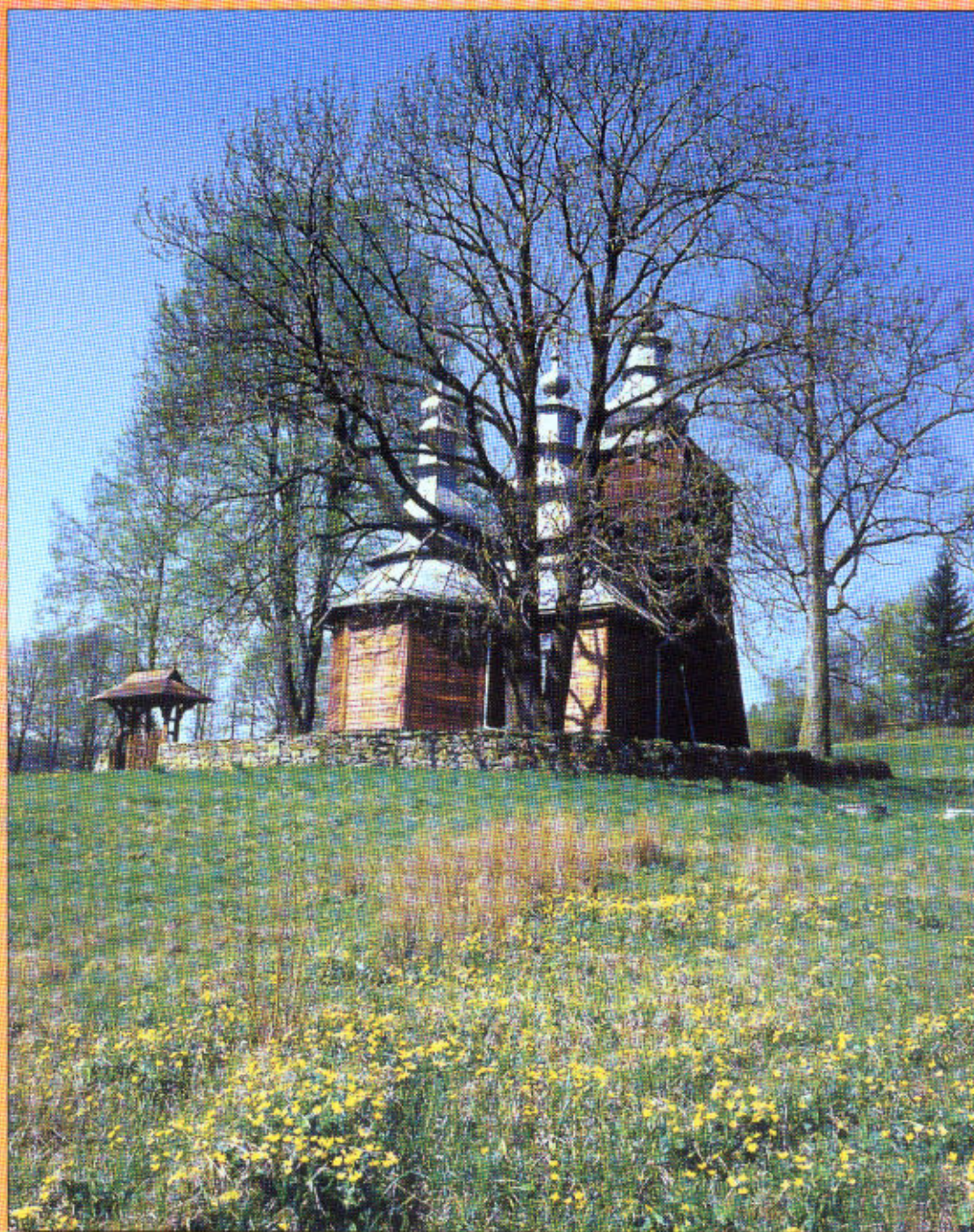
Nasze atuty:
Certyfikat jakości
Wysoka sprawność 82 %
Zakres mocy od 8 do 23 kW
Gwarancja 5 lat
Konkurencyjne ceny

**Вшитким бізнесменам
жичиме уданих інтересів!**

BAKS

38-300 Gorlice
ul. Kościuszki 48, tel. 018/ 352 75 85
ul. Chopina 58, tel. 018/ 351 10 11

MATERIAŁY BUDOWLANE

Войкова – церков св. Косми і Дам'яна

Фото: Семен Барна

